

mi darovala ta paní u Tygra, padal jsem, ně-
kolikrát jsem se svalil i s tím žebříkem,
a tak já, král komiků, spisovatel, kterému
často vypravují lidé bláznivé a sprosté pří-
běhy, a dodávají pak s velkým smíchem,
a tohle, jak jsme posrali schody, jak potom
jedna slečna nazvracela do psacího elektric-
kého stroje, tak tohle až budete vyprávět
v nakladatelství, tak hned vám dají zálo-
hu... tak já, král komiků, jsem stál na břeh-
hu, přes noc vál zmrzlý sníh, a já stál ve
svých cápotách, lehounce zavátých, na vý-
chodě se rozbřesklo, a kraj byl zalitý chloro-
vým světlem a růžovým arpeggiem proti to-
ku řeky, když jsem se zadíval tam, kde vše-
ra byla ta labuť, měl jsem dojem, že už ode-
šla, zasmál jsem se, zvedl jsem hlavu a trou-
bil jsem k mrazivému nebi to svoje štěstí, že
ten krásný pták, ten který každý v Anglii
patří královně a kdekoliv by mu něco udělal,
je žalován samotnou královnou, tak ten
pták se zachránil a sejmul ze mne ten hroz-
ný pocit viny... ale když se vyhoupllo slunce
nad zamrzlou řeku, tak tam, tři metry od
břehu, tam byla něžná hromádka sněhu,
když jsem se lip podíval, tak jsem viděl, že
pod tím sněhem je ta moje labuť, která než
jí zmrzlo srdce, tak stačila uložit lадně ten
svůj krk do oblouku a stačila zasunout ten
svůj zoban pod křídlo. Tak zasypaná navá-
tým sněhem tam ležela jako překrásná so-

cha, stydlo mi z toho pohledu srdce, její šíj
a zoban ukrytý pod vzdutým křídlem tak
vytvářely oblouk, mystickou unii, jako se
lidské prsty spínají k modlitbě, tak do kru-
hu se uzavřela celá labuť, jako věčný návrat
stejného, labuť, která včera odmítla, abych ji
zachránil, abych ji uvolnil z ledu, ke které-
mu přirostla a přimrzla svým peřím... Po-
ložil jsem ještě žebříček, pak tak, těsně až
k ní, jako by ten žebřík byl dělaný na míru,
pomaličku jsem se vleže doručkoval k labu-
ti. A tak, jako to dělávám v pražském bytě,
než odejdu, tak třikrát zkouším, zda jsem
zavřel plynový hořák, třikrát, zda je zhasnu-
té světlo v koupelně a na toaletě, třikrát, zda
jsem zamknul a ještě pak se jednou navra-
cím, abych všechno zkontroloval počtvrté...
tak i když jsem viděl, že tam nemůže ležet
nic jiného než ta moje labuť, přece jsem
chvějící rukou odhrnul sníh, viděl jsem její
vzdutá křídla, ale odhrnoval jsem dál, a ano,
byla to její šíj... a pak, když jsem přeručko-
val jako lenochod nazpátek, když mne po
havárii už nebolelo vůbec nic, jen mi začlo
bolet srdce, tak jsem znovu z břehu doruč-
koval k labuti a znovu a pak zase jsem
zkoušel odhrnovat dál a víc sněhem zavátou
krasavici, která snad jako by jen pro mne se
upravila na můj pohled tak, že jsem zakřičel
do temného jitra a hořce si uvědomil, že ja-
ko král českých komiků si mohu jít za tuhle